

РЕШЕНИЕ

№ 4251

гр. С, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КР.Н.К.

при участието на секретаря Г.ЦВ.Г.Ш.
като разгледа докладваното от КР.Н.К. Гражданско дело № 20231110100638 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 от ГПК.

Образувано е по искова молба на Р. В. О., с ЕГН: *****, подадена чрез процесуалния му представител – адв. А. В., срещу „Т.СТР.Б.” ООД, с ЕИК: *****, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **20 000 лева** /главница/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – за претърпени от ищеца болки и страдания в резултат на травми от трудова злополука, настъпила на 15.06.2022 г. в гр. В – на строителен обект на работодателя, ведно със законната лихва върху така претендираната сума за главница, считано от датата на трудовата злополука – 15.06.2022 г., до окончателното ѝ изплащане. Претендират се и разноски.

В исковата молба се твърди, че ищецът е работил по трудов договор № 2646/27.04.2022 г. с ответното дружество, като бил назначен на длъжност „общ работник строителство на сгради” по длъжностна характеристика и постъпил на работа на от 28.04.2022 г.

На 15.06.2022 г., около 11.30 часа в гр. В, на ул. Братя Маврикови обаче ищецът претърпял трудова злополука на обект на работодателя си – като докато участвал в строителни работи по подмяна на водопроводна мрежа, изразяващи се ръчно полагане и монтиране на водопроводни тръби в изкоп – тръба изпусната от друг работник притиснала и причинила счупване на долния край на лъчевата кост на дясната ръка на ищеца. В резултат от станалото последният изпитал силна болка, поради което и негови колеги незабавно го закарали в близко лечебно заведение – МБАЛ „В“ ЕООД. Там на ищеца била оказана спешна медицинска помощ и след преглед му била

извършена операция. Последната наложила хоспитализация и ищецът бил изписан от болницата едва на 18.06.2022 г. – с диагноза: счупване на лъчевата кост на дясната ръка – закрито. Било изписано домашно лечение – което наложило ищецът да ползва болничен отпуск в следващите шест месеца – т.е. в периода от 15.06.2022 г. до 11.12.2022 г., видно от съответни болнични листове.

Посоченото събитие било декларирано като трудова злополука пред ТП на НОИ С град съответно признато за трудова злополука с разпореждане № 31859/21.07.2022 г. по описа на ТП на НОИ С град. От своя страна трудовото правоотношение на ищеца било прекратено след изтичане на болничния отпуск. В тази връзка се уточнява, че при прекратяването на трудовия договор и след това работодателят така и не заплатил на ищеца никакво обезщетение за претърпените вреди.

В исковата молба се излагат подробни доводи, че получените травми причинили на пострадалия многобройни болки и страдания – същият имал болки в ръката, които чувствал и в момента. Освен това особено в първите месеци след травмата не можел да се обслужва сам и имал нужда от чужда помощ. Няма възможност да полага труд и да реализира доходи като така бил в тежест на близките си. Наложило се да посещава отново лекар за последващи прегледи и сваляне на имобилизация след операцията.

На последно място се посочва, че и към настоящия момент последиците от травмата още не са преодолені – при физическо натоварване ищецът усеща болка и не може да вдига тежко. Това му пречи да работи и да се натоварва.

По тези съображения ищецът счита, че настъпилите промени в здравословното му състояние вследствие на трудовата злополука са му причинили неимуществени вреди, които подлежат на обезщетяване от страна на ответника като претендираното обезщетение отговаряло на изискването на чл. 52 от ЗЗД. В тази връзка и ищецът приема за справедлив размер на обезщетяването сумата от 20 000 лева.

Представят се писмени доказателства в това число медицинска документация.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК от страна на ответника по делото – чрез адв. Х. Л., е постъпил писмен отговор, в който предявеният иск се оспорва изцяло по основание и размер. Не се оспорва, че ищецът е бил в трудово правоотношение с ответното дружество към момента на настъпване на инцидента. Не се оспорва и че процесният инцидент представлява трудова злополука.

На първо място се излагат подробни доводи, че претендираното обезщетение било в силно завишен размер и не кореспондирало нито на критерия за справедливост, нито на действително претърпените от ищеца болки и страдания, като в тази връзка се оспорват изложените от последния твърдения. В тази връзка се посочва, че болките и страданията са били силни единствено непосредствено след инцидента, после са намалели, а към момента пострадалият вече не чувства такива.

На следващо място се поддържа, че настъпването на злополуката се дължало на проявена от ищеца груба небрежност, доколкото не бил спазил инструкциите на прекия си ръководител при изпълнение на възложената му работа, с които бил запознат – т.е. не предприел действия да се предпази при устно предупреждение, че тръбата бива спускана в ископа. В тази връзка се посочва, че ищецът бил допринесъл за злополуката, поради което обезщетение следвало да се намали. Прави се изрично **възражение за съпричиняване** на вредоносния резултат, доколкото ищецът следвало да прояви грижа и внимание и да се отдръпне при спускане на тръбата, което и нарушавало правилата за изпълнение на работата съответно довело до злополуката. Съпричиняването ответникът оценява на 60 %.

С тези аргументи се иска претенцията да бъде отхвърлена изцяло евентуално частично.

С отговора са представени: длъжностна характеристика, протоколи и служебна бележка.

По делото е изготвена съдебно-медицинска /СМЕ/. Разпитани са и трима свидетели.

В съдебно заседание, проведено на 13.02.2024 г., процесуалният представител на ищеца изразява становище за уважаване на иска в пълен размер.

Процесуалният представител на ответника изразява становище за цялостно евентуално частично отхвърляне на иска.

Софийският районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори, че ищецът е работил по трудов договор с ответното дружество, като бил назначен на длъжност „общ работник строителство на сгради” по длъжностна характеристика. Не се спори и че на 15.06.2022 г. ищецът полагал труд строителен обект, поет от работодателя в гр. В, когато претърпял инцидент. В тази връзка страните не спорят, а и от представени по делото доказателства /служебна бележка от 28.04.2022 г./ се установява, че ищецът е бил запознат с правилата за здравословни и безопасни условия на труд в предприятието на работодателя и че му е проведен първоначален инструктаж, както и изпит по здравословни и безопасни условия на труд – видно от протокол от 09.05.2022 г. На последно място по делото липсва спор и че процесният инцидент представлява именно трудова злополука и надлежно е признат за такава от компетентните органи.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза, изготвена и на база личен преглед на освидетелстваното лице, както и от приложената медицинска документация, се установява, че на 15.06.2022 г. ищецът е получил следните травматични увреждания – счупване на лъчевата кост на дясна предмишница в долния ѝ край в областта на гривнената става. По спешност е проведено оперативно лечение, изразяващо се в наместване на счупването и поставяне на един винт и имобилизация с ортеза на дясна гривнена става – операцията, проведена на 16.06.2022 г. Според експерта

съгласно и приложените по делото документи, процесните увреждания при ищеца, са в причинно-следствена връзка с трудовата злополука. По време на операцията и в следоперативния период се е наложило и медикаментозно лечение.

На следващо място от експертизата се установява, че през периода на възстановяване, ищецът е търпял болки и страдания за период от около 6 месеца, като първите 2 месеца, болките са били с по голям интензитет.

Видно от експертизата вещото лице е извършило личен преглед на ищеца на 15.01.2024 г., като при прегледа се установява, че лечебният процес е завършил. Като трайни последици обаче ще останат оперативен белег в областта на гривнената става с надлъжен ход и дължина 2 см., както и ограничен обем движение в дясна гривнената става. От своя страна ищецът се оплаквал от болки в мястото на счупването при студено време. Има и изтръпване от мястото на счупването към пръстите и трябва да се „изпукат“, за да се оправят.

На последно място се установява, че при лечението не е имало усложнения, а ищецът е бил във временна неработоспособност в продължение на 180 дни.

В съдебно заседание вещото лице разяснява, че към момента на извършения личен преглед като трайни последици има оперативен белег, който е на китката и е с размер 2 см, и ограничение в обема на движение на китката при изправяне нагоре от 20 градуса при норма 70 градуса, което значи, че ищецът я изправя на 50 градуса. С оглед давността на травмата, вида на травмата и лечението на травмата, това ще остане за постоянно, т.е. мястото на счупването, оперативната намеса точно в тази зона, пречи на пълното възстановяване.

Изготвената експертиза следва да бъде кредитирана, доколкото експертните изследвания са задълбочени, подробни и компетентно извършени, а по делото липсват и данни за евентуална заинтересованост на вещото лице от изхода на производството. Освен това експертизата кореспондира с приложената по делото медицинска документация, не е оспорена от страните в производството, а вещото лице е отговорило и на въпросите, поставени в съдебно заседание.

Свидетелят Диана Росенова К.ова /във фактическо съжителство с ищеца/ посочва, че е във фактическо съжителство с ищеца от около 4 години и знае за претърпян от него инцидент през 2022 г., макар да не може да посочи точна дата. Разказва, че при инцидента ищецът си счупил ръката, докато бил на работа в гр. В. Обяснил на свидетелката, че заедно с други работници полагали тръба, която паднала върху ръката на ищеца. Последният се прибрал в дома си в гр. П около седмица след инцидента и тогава свидетелката научила за станалото като го възприела с бинт и превръзка за ограничаване движенията на ръката.

На следващо място свидетелката разказва, че операцията на ищеца била във В, но след това му се наложило още няколко пъти да отиде на лекар. Самата превръзка била свалена около 2-3 месеца по-късно. Докато още бил с

превръзка обаче ищецът имал постоянно нужда от помощта на свидетелката – която му съдействала да се къпе и обслужва, да се преоблича и храни. В този период ищецът не можел да помага в домакинството, нито да ходи на работа. След инцидента ищецът започнал отново работа след около 6-8 месеца, но и към момента се оплаквал, че го боли ръката, не можел да спи, взимал лекарства за болките. Ищецът се оплаквал и че го боли ръката, когато вдига тежко и при промяна на времето. В тази връзка свидетелката уточнява, че водеща ръка при ищеца е именно травмираната дясна ръка.

Свидетелката уточнява и че ищецът е престоял в болница във В около седмица, но свидетелката не знае дали веднага след изписването си се е прибрал. Ищецът и към настоящия момент работел в строителството, но по леки работи – като обръщане на прозорци.

От показанията на свидетеля Гено Иванов Генов /работник на ответното дружество/ се установява, че работи при ответното дружество като познава ищеца и е работил с него и при настъпване на инцидента. Дружеството се занимавало със строителни дейности в различни населени места като инцидентът с ищеца настъпил в гр. В през средата на 2022 г. Разказва, че строителните дейности в гр. В се изразявали в полагане на водопровод в направен изкоп. При тази дейност ищецът и още едно лице били в изкопа, а свидетелят отгоре на пътя – където държал тръбата. Тръбите били големи – около 12 метра, но работниците ги спускали сами като ги избутвали в изкопа. В тази връзка при избутване на тръбата лицето, което я дърпало към изкопа, извиквало към другите да се пазят. Въпреки това тръбата засегнала ищеца, намиращ се в изкопа и той паднал по гръб. Свидателят разказва, че самият изкоп бил дълбок около 1.2м-1.3м. и широк до 1 м., а тръбата с дебелина 25 см.

След станалото ищецът се оплакал от силна болка в ръката и с оглед съмненията за счупване свидетелят го закарал в ЦСМП в гр. В. Там се установила необходимост от операция, поради което свидетелят донесъл лични вещи на ищеца с оглед хоспитализацията.

Свидателят твърди, че не помни колко време ищецът е останал в болницата, но след инцидента се двамата се чували и ищецът се оплаквал, че има нужда от чужда помощ в ежедневието си.

Относно инцидента свидетелят разказва, че това било обичаен начин за спускане на тръбите в изкоп. Инструктаж имало обаче само веднъж при започване на обекта, не и ежедневен. След изписването си от болницата ищецът се върнал на обекта до вземане на заплата и дори помагал каквото може с една ръка и живеел в общата квартира до заплата – в края на месеца. След това обаче не се върнал на работа при ответното дружество.

В показанията си свидетелят Ивайло Иванов Иванов /работник на ответното дружество/ също разказва, че работи в дружеството от около 10 години вкл. и към момента като дружеството се занимава със строителна дейност по европейски проекти. От работата си при ответника свидетелят познава ищеца като е присъствал на претърпението от последния инцидент в гр. В. Самата злополука била преди повече от година и настъпила при

изграждане на водопровод. В тази връзка работниците поставяли тръби в изкоп – около 1.2м. дълбок и около 0.6м. широк – като свидетелят и ищеца били в трапа, а св. Генов отгоре на улицата. Работниците добутали тръбата до изкопа, като св. Генов я придържал, а свидетелят понечил да я издърпа в изкопа. При това издърпване свидетелят извикал към другите вкл. ищеца да се пазят. Тръбата обаче се завъртяла и усукала, предвид дължината си и съборила ищеца на земята като го ударила по ръката. В резултат от това ищецът се оплакал от силна болка в ръката макар да нямало кръв. Предвид оплакванията му св. Генов закарал ищеца в болница. Няколко дни по-късно свидетелят възприел, че ищецът се върнал на обекта с обездвижена ръка с лонгета и се оплакал, че му е извършена операция. След инцидента обаче ищецът останал в гр. В още около 10-12 дни до заплата, като дори се опитвал да помага с някои леки дейности. Впоследствие обаче ищецът повече не се върнал на работа при ответника като при разговори със свидетеля по телефон се оплаквал от болки в ръката, но не и от невъзможност да си намери работа.

Свидателят уточнява, че инструктаж е извършван веднъж при започване на обекта, а той счита, че ищецът го е чул, че следва да се пази при издърпването на тръбата. Този начин за полагане на тръби работниците сами прилагали без нарочни указания от работодателя.

Съдът намира, че следва да кредитира така депозираните свидетелски показания. Всички показания съдът цени при условията на чл. 172 от ГПК, доколкото първата свидетелка е във фактическо съжителство с ищеца, а другите двама са служители на ответника. Изнесените от свидетелите твърдения обаче са ясни, последователни и еднопосочни, не са оспорени от страна на процесуалните представители на страните, а кореспондират и на останалите представени по делото доказателства, поради което и съдът кредитира същите, тъй като не намира основания за поставяне под съмнение на тяхната достоверност. В тази връзка и съдът намира, че следва да цени всички ангажирани гласни доказателства при формиране на правните си изводи по делото.

Така установената фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от КТ работодателят отговаря имуществено за претърпените от работника вследствие от трудова злополука вреди /имуществени и неимуществени/, причинили му временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт. По същността си тази отговорност е гаранционно – обезпечителна. Работодателят носи риска от травматично увреждане на работника, когато същото е настъпило във връзка с изпълнението на възложената работа, независимо от обстоятелството дали той самият, негов орган или друг негов работник или служител е виновен за увреждането – по арг. чл. 200, ал. 2 от КТ. Следователно, отговорността на последния е обективна и не може да бъде изключена, освен при умишлено поведение на пострадалия, като в случаите на съпричиняване на вредоносния резултат поради проявена от работника груба небрежност, работодателската отговорност може да бъде единствено намалена.

В доказателствена тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е бил в трудово правоотношение с ответното дружество, към процесната дата, настъпването на злополука, претърпяна от него като работник в периода на трудовото правоотношение и призната по надлежния ред за трудова такава, като увреждането следва да е настъпило при или по повод изпълнение на възложената от работодателя работа или при изпълнение на каквато и да е работа, извършена и без нареждане, но в интерес на работодателя, или по време на почивка, прекарана в предприятието и да е довело до временна или трайна неработоспособност, причинила неимуществени вреди – болки и страдания, и причинна връзка между трудовата злополука и тези вреди. Ищецът следва да установи, че при настъпване на злополуката е спазил съответните изисквания за безопасни и здравословни условия на труд в предприятието на работодателя.

Съдът намира, че от твърденията на страните и събраните по делото доказателства следва категоричен извод, че процесната злополука е установена и приета за трудова, доколкото липсва спор между страните в този смисъл.

Предвид твърденията в исковата молба и направените в отговора оспорвания, настоящият състав счита, че основните спорни по делото въпроси са относно справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди, респ. наличието на основание за намаляването му т.е. наличие на предпоставките по чл. 201, ал. 2 от КТ, предвид изложените от дружеството доводи за проявена от работника груба небрежност, обусловила настъпване на злополуката поради нарушаване на правилата за здравословни и безопасни условия на труд в предприятието на работодателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от КТ работодателят отговаря за всички вреди – имуществени и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от настъпилата трудова злополука. При определяне на обезщетението за претърпените неимуществени вреди – болки и страдания, съдът следва да съобрази комплексния критерий за справедливост, установен в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Съгласно задължителната съдебна практика, съдържаща се в ППВС № 4/1968г. справедливостта, като критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите права са имали за своя притежател.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди в конкретния случай, съдът съобразява на първо място изготвената по делото СМЕ. Съгласно заключението на вещото лице злополуката е причинила на ищеца една травма, изразяваща се в счупване на лъчевата кост на дясна предмишница в долния ѝ край в областта на гривнената става. Това е наложило репозиция чрез спешна оперативна интервенция, съпроводена и с медикаментозно лечение. При операцията на ищеца е вложен винт. Бил е наложителен и болничен престой – общо около четири дни. Засегната е водещата дясна ръка на ищеца, която била обездвижена с имобилизация с ортеза в продължение на около два месеца. При тези два месеца болките и

страданията при пострадалия били с висок интензитет. След сваляне на имобилизацията болките били с намаляващ интензитет, като общият възстановителен период бил с продължителност около шест месеца – т.е. със средна продължителност.

След края на възстановителния период обаче не настъпило пълно възстановяване като са налице две трайни последици от травмата – оперативен белег в областта на гривнената става с надлъжен ход и дължина 2 см., както и ограничен обем на движенията на ставата с 20 %. Остават и болки при натоварване и промяна на атмосферни условия. Според СМЕ пълно възстановяване е невъзможно и това са последици за цял живот. В тази връзка и съдът съображава, че ищецът е строителен работник като е в сравнително млада възраст – 33 – 34 години т.е. тепърва има дълъг труд път.

На следващо място съдът съображава показанията на свидетелката относно множеството ограничения, които е следвало да изтърпи ищецът през възстановителния период. На първо място се е наложило на ищеца да бъде поставена превръзка с имобилизация за около два месеца, която пострадалият и свидетелката се наложило да поддържат сами. Освен това ищецът изпитвал силни болки в първите месеци от възстановителния период, поради което и приемал обезболяващи. Такива приемал понякога и към момента. Това пречело на ищеца да участва в поддръжка на домакинството и всички задължения в тази връзка паднали върху свидетелката. В първите месеци след инцидента на свидетелката се наложило да помага на ищеца да се къпе, храни, облича и обслужва. Освен това ищецът бил и болничен в продължение на около шест месеца, което му причинило неудобство от финансова гледна точка.

На последно място съдът съображава обективно и възрастта на ищеца – като същият е сравнително в началото на трудовия си път, трудово и социално активен. Освен това е засегната и водещата при лицето дясна ръка.

В този смисъл съдът приема, че справедливият размер на дължимото обезщетение за причинените неимуществени вреди възлиза на 15 000 лева.

За разликата до пълния претендиран размер от 15 000 лева, искът е неоснователен. Посоченият извод следва на първо място от обстоятелството, че макар злополуката да е причинила счупване и оперативно лечение, престоят в болница е кратък – около три, четири дни след което ищецът е бил освободен за домашно лечение. Същият не е бил лежащо болен, а можел да се разхожда и да се върне в квартирата при другите работници вкл. да им съдейства с леки работи.

Следва да се отбележи и че възстановителният период е бил със средна продължителност около 5-6 месеца – като макар болките и страданията първоначално да са били интензивни, то този интензитет с времето е намалял. Ищецът е приемал обезболяващи, но се е придвижвал сам. Следва да се отбележи и че съгласно експертизата след възстановителния период е настъпило възстановяване без усложнения. Ищецът освен това е продължил след възстановителния период да работи в същата трудова сфера макар и по-леки дейности. Крайникът освен това не е напълно засегнат за цял живот, а

ограничението в обема на движение при норма от 70% е едва 20% т .е. ищецът може да осъществява движението до 50% от нормата на крайника.

Сумата от 15 000 лева не следва да бъде допълнително намалявана, доколкото по делото не се установи наличие на умишлено поведение от ищеца, груба небрежност или нарушение на известните му правила за здравословни и безопасни условия на труд в предприятието на работодателя, в който смисъл възраженията на ответника са неоснователни. Посоченият извод следва от обстоятелството, че в случая не са налице предпоставките по чл. 201 от КТ. Не се установява ищецът да е причинил увреждането умишлено. В тази връзка свидетелите работници на дружеството посочиха, че това е бил обичаен начин за полагане на тръбите. Самият изкоп обаче е бил с малка ширина – от около 0.6м. до 1м. и обективни ищецът не е имало каква повече грижа да положи за себе си при указанието „пазете се“. Свидетелят Иванов дори заяви, че в случая самата тръба се е извъртяла и усукала предвид дължината си, което именно е довело до инцидента. Подобно развитие на процеса ищецът не е могъл да предполага, а работодателят не е положил усилия да предотврати. За този ред на полагане на тръби ответникът е бил наясно, но въпреки това не е предприел действия да осигури безопасна извършване на съответните СМР. Поради това и съдът приема, че на работниците не е била осигурена безопасна трудова среда, а същите ръчно са боравели с и са полагали тръби със значителни размери и дължина, съответно и тежест.

Понятието „груба небрежност“ от своя страна няма легална дефиниция в трудовото законодателство, поради което съдържанието му следва да се извежда от трайната съдебна практика. В тази връзка последната също съдържа известни противоречия като една част от нея предвижда, че понятието има и субективен елемент (Решение № 1026 от 18.12.2009 г. на ВКС по гр. д. № 4001/2008 г., I г. о., ГК), подобно на понятието непредпазливост на наказателното право, друга част, че същото има само обективни характеристики (Решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV г. о., ГК), а трета част възприема и двете становища (Определение № 600 от 26.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1573/2011 г., III г. о., ГК).

Независимо от тези противоречия обаче от цитираните решения на ВКС може да се направи извод, че понятието „груба небрежност“ по чл. 201, ал. 2 от КТ предполага една по-висока степен и роля на елементи като невнимание, нарушение на правила, неполагане на дължима грижа и несъобразяване с обективни фактори, в поведението на пострадалото лице в сравнение с общото понятие за съпричиняване. По тези съображения поведение, което в общия случай на деликт би могло да се приеме за съпричиняване от страна на пострадалия, не всякога може да се приеме за груба небрежност по смисъла на трудовото законодателство. В настоящата хипотеза съдът намира, че процесният случай е именно такъв. Действително по делото се установява, че злополуката е настъпила при обичаен начин за полагане на тръби. Противно на общия случай обаче тръбата с оглед дължината си – се е извъртяла и така е ударила ищеца. Последният не е могъл да очаква това нито да се отдръпне

/“пази“/, намирайки се в изкоп с размери от 0.6 м. до 1 м ширина. Независимо от това обаче дори поведението на ищеца обективно да е съпричинило до известна степен вредоносния резултат, същото не е от такова естество, че да се приеме за груба небрежност. Този извод следва от обстоятелството, че последната от обективна гл.т. представлява неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. В тази връзка грубата небрежност действително е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел – грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът при или по повод на работата не проявява необходимото старание и внимание, в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Такова съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя освен ако не е осъществено при допусната груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност (така Решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV г. о., ГК, Определение № 370 от 29.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 4062/2016 г., IV г. о., ГК, Решение № 135 от 8.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4075/2013 г., IV г. о., ГК, Решение № 60 от 5.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5074/2013 г., IV г. о., ГК и др.).

В настоящия случай съдът приема, че дори поведението на ищеца, да е довело до съпричиняване на вредоносния резултат, то не отговаря по своето естество именно на тези характеристики на понятието за „груба небрежност“. Нещо повече, както се отбеляза и по-горе в предприятието на работодателя е била установена практика да се действа именно по описания начин при полагане на големи водопроводни тръби на уличен водопровод.

По отношение на дължимото обезщетение за забава при изпълнение на задължението на работодателя по чл. 200 от КТ за обезвреда на настъпили вреди вследствие на трудова злополука, приложими са общите принципи, изразени в чл. 84, ал. 3 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД – работодателят, дължащ обезщетение по чл. 200 КТ, изпада в забава от настъпване на увреждането. От изложеното следва, че ответникът дължи обезщетение за забава върху главницата от **15.06.2022 г.**, до окончателно изплащане на вземането.

По исканията за разноси на страните:

Ищецът претендира разноси за адвокат в минимален при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата – за безплатна правна помощ. Размер не е уговорен между страните съответно не е заплатен. В тази връзка и съдът намира, че следва да съобрази разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – като при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата определени възнаграждение в размер на 2200 лева. В тази връзка с оглед изхода на делото дружеството следва да бъде осъдено да заплати на адв. В. сумата от 1650 лева за осъществена безплатна адвокатска помощ.

Ответната страна претендира разноски в минимален размер – също от 2200 лева, действително извършени, видно от ДПЗС. От тази сума с оглед изхода на делото на дружеството се дължат 550 лева.

Съобразно уважената част от исковете ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС – 600 лева държавна такса и 225 лева разноски за експертиза.

Водим от горното, Софийският районен съд:

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Т.СТР.Б.” ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление в гр. С, бул. В № **** да заплати на Р. В. О., с ЕГН: ***** и адрес: гр. П, кв. Х дол, бл. 4, вх. А, ап. 2, сумата от **15 000 лева**, представляваща обезщетение за **неимуществени вреди** – за претърпени от ищеца болки и страдания в резултат на травми от трудова злополука, настъпила на 15.06.2022 г. в гр. В – на строителен обект на работодателя „Т.СТР.Б.” ООД, ведно със законната лихва върху така претендираната сума за главница, считано от датата на трудовата злополука – 15.06.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за обезщетение за **неимуществени вреди** за сумата от **5000 лева**, представляваща разликата над уважения размер от 15 000 лева до пълния заявен размер на претенцията от 20 000 лева, поради неоснователност на претенцията в отхвърлената част.

ОСЪЖДА „Т.СТР.Б.” ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление в гр. С, бул. В № **** **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. на адвокат А. В. с адрес: гр. П, ул. Р.Д. бл. 6, офис сумата от **1650 лева** – адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 638/2023 г. по описа на СРС – съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Р. В. О., с ЕГН: ***** и адрес: гр. П, кв. Х дол, бл. 4, вх. А, ап. 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на „Т.СТР.Б.” ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление в гр. С, бул. В № **** сумата от **550 лева** – адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 638/2023 г. по описа на СРС – съобразно отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА „Т.СТР.Б.” ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление в гр. С, бул. В № **** да заплати по сметка на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК сумата в размер на **600 лева**, представляваща дължима държавна такса и сумата в размер на **225 лева**, представляваща възнаграждение по допусната съдебно – медицинска експертиза.

УКАЗВА на „Т.СТР.Б.” ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление в гр. С, бул. В № **** да внесе възложените в негова тежест разноски по сметка на съда, в едноседмичен срок, считано от влизане на решението в сила, **КАТО ГО ПРЕДУПРЕЖДАВА**, че в противен случай

съдът ще издаде служебно изпълнителен лист и ще пристъпи към принудително събиране на вземанията.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____